יש בקרבנות פרק שני תמורה יד.

קרבנות ליבור. כפ״ז] כולם זכרים דרובן עולות ועולה זכר הוא ואין ליבור מביאין שלמים אלא בכשר עצרת דזכרים הן וחטאות שלהן שעירים דכתיב בכולהו״ו] **ושעיר חטאת אחד: קרבנות היחיד מייבין באחריותן.** כלומר יש מהן מאותן שקבוע להן זמן שאפי׳ עבר זמנם מחייבין להקריבן כגון כו״ו] קרבן עולת יולדת (וקרבנה) וקרבנות מצורע אם עבר שמיני שלו יכול להקריבו לאחר זמן אבל קרבנות ליבור שיש להן זמן אם עבר זמנם בטל קרבן כדמפרש בגמ׳: **משקרב הזבח.** שאם קרב הזבח בזמנו ולא קרבו נסכים עמו מחייבין להקריבם אפי׳ מכאן ועד עשרה ימים כדמפרש בגמ׳: **חביבי כהן גדול.** דזמין שבת וטומאה דכתיב בה מנחה תמיד כ״ו] הרי היא לך כמנחת תמידין בשילהי כו״ו] [התכלת] במנחות (דף נ״ב): **פר** כפ״ו] **יום הכיפורים.** פרו של אהרן: **אלא שזמנו קבוע.** כלומר אין הטעם תלוי אלא בקביעות כפ״ו] זמן אותן שזמנן קבוע אם עבר הזמן אין להן תשלומין דומין שבת וטומאה אפילו דימיד וכל שאין להן זמן קבוע אינם דומין שבת וטומאה ואפי׳ לליבור כגון פר העלם דבר של ליבור ושעירי עבודת כוכבים: **גמ׳ עיקר ויבחא.** הקדש ראשון: **אפי׳ תימא רבנן.** דלית להו ולד עושה תמורה: **אין בוכרים בין בנקבות.** משמע כל קרבן שחייב דיחיד להביא ל״ו] אין זכר בין נקבה: **הא אינא עולת העוף.** תירוצא הוא: **אמר.** הוי זכר דבכשר לו אינו כתיב ביה כ״ו] ולא בנקבה: **מאי ניהו שלמים.** אבל שלמי צבור וכרים הם כתיב בהו (ויקרא כג) ו״ו] שמלמד שכל היום כשר ובני שנה לזבח שלמים. **מנא הני מילי.** דקרבנות צבור אין להן תשלומין: **דכר יום ביומו.** כמוספי המועדים משמעי בפרשת שור אם כשר דכתיב אלה מועדי ה׳ כ״ו] מקראי קדש וגו׳ להקריב אשה כ״ו] ואחר אשה כ״ו] מקריבין במועד יותר משאר ימים הוי אומר מוספין: **שכל היום כשר למוספין.** ובלבד ל״ו] שיקדמו מוספין לתמיד של בין הערבים דאמר (ביומא דף נ״ב) עליה הבאים כל הקרבנות כולן: **מנחתם ונסכיהם״ו] אפי׳ בלילה ואפי׳ לאחר.** אם קרב הקרבן בזמנו ואפי׳ מכאן ועד עשרה ימים ולעולם ובלא מזמנו לו קא כ״ו] מיירי: **מלבד שבתות ה׳.** דהכי אמר׳ זבח ונסכים דבר יום ביומו מלבד שבתות ה׳ כ״ו] ומשום דדרשינן סמוכים ל״ו] דבר יום ביומו הקרב נסכים מלבד אותן של שבתות דאם יש״ט אחר ל״ו] שבת הוא הקרב נסכיו עם קרבנותיו והקרב נסכים שבשבת אמנול ולא הקרבת: **ביום אין בלילה לא.** דהא דבר יום ביומו כתיב ומעתה ליה מלבד שבתות ה׳ כלומר נסכי השבת מקריב היום ביו״ט אבל בלילה לא: **ומ״ש.** כלומר וכי תימא מאי שנא דלימא בלילה אין ביממא לא דמה לא קא סתמא ל״ו] הוה כתיב: **משום דבקדשים הלילה הולך אחר היום.** שעבר דכתיב (ויקרא ז) ביום קרבנו יאכל לא ל״ו] תותירו ממנו עד בקר אלמא כל הלילה קרי יום קרבנו הלכך סד״א בלילה יקרב ל״ו] ל״ו] דהנסכים הוי מיום שעבר אבל ביממא דלמאר לא: **אין לי כו׳.** בת״כ [ו״ו פרשה א״ו] היא ואקרא קאי דכתיב היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה [ויקרא ו״ו] שיהא נותנן מבוא השמש ומתעכלין מ״ו] כל הלילה: **אין לי אלא דברים שדרכן ליקרב בלילה בגון.** מכרים דעולה ופדרים כדרכי להו לעיל [תו״כ שם] שיהא נותנן מבוא השמש כלומר לאחר שקיעת החמה נותנן על מ״ו]המערכה מא״ו]: **דברים שדרכן ליקרב ביום.** דאין קריבין בלילה כלל דכולהו קרבנות כתיב בהו ביום ולא בלילה אבל מכרים ופדרים הוא דאיתרבו מב״ו] הכא״ו] בלילה ל״ו]מהאי קרא שמקריבין מבוא השמש מג״ו] וקא מקטירין על המערכה והם מתעכלין מאילין [ב״ו] דאם לא כן היא העולה מאי ממעט: **ופריך מבוא השמש והאמרת דרכו ליקרב ביום: אלא עם כא השמש.** קודם השקיעה: **ליקרב.** בלילה מיקבע נמי קרבי: **ממי מב״ו] מבלא נסכים.** לא מיתני בהו אם דרכן לקרבן ביום אלא עם הזבח וקידשן שמיטת הזבח דהוי כי זבח גופיה ואינן קריבין אלא ביום: **אמר רב דימי אי מו״ו] אשכחיה אינש כתיב איגרתא.** אם הייתי מוצא אדם הייתי כותב איגרתי מו״ו] והייתי שולח לרב יוסף לנבל:

לא

יש בקרבנות א״ו] יחיד שאין בקרבנות הציבור ויש בקרבנות הציבור שאין בקרבנות היחיד שקרבנות היחיד א״עושין תמורה ואין קרבנות הציבור עושין תמורה קרבנות היחיד נוהגות ב״בין בזכרים בין בנקבות וקרבנות הציבור אין נוהגין אלא בזכרים ג״קרבנות היחיד חייבין באחריותן ובאחריות נסכיהם וקרבנות הציבור אין חייבין באחריותן ולא באחריות נסכיהן אבל חייבין באחריות נסכיהן משקרב הזבח יש בקרבנות הציבור מה שאין בקרבנות הציבור ד״דוחין את השבת ואת הטומאה וקרבנות יחיד אינן דוחות לא את השבת ולא את הטומאה ה״א״ר מאיר ו״הלא חביבי כ״ג ופר של יוה״כ קרבנות היחיד הן ודוחין את השבת ואת הטומאה ז״אלא שזמנו קבוע: **גמ׳** קרבן יחיד עושה תמורה כו׳: וכללא הוא והרי עופות ח״דקרבן יחיד ט״ ואין עושה תמורה כי קתני בבהמה קתני והרי ולד דקרבן יחיד הוא ואין עושה תמורה הא מני י״רבי יהודה היא דאמר הולד עושה תמורה והרי תמורה עצמה דקרבן יחיד היא י״ואין תמורה עושה תמורה כי קתני בעיקר זיבחא קתני השתא דאתית להכי אפילו תימא רבנן י״ בעיקר זיבחא קתני: קרבנות היחיד נוהגות בין בזכרים בין בנקבות: וכללא הוא והרי עולה דקרבן יחיד כ״ וזכר אתיא י״נקבה לא אתיא האיכא עולת העוף כ״ דתניא ״תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות י״ והרי חטאת דקרבן יחיד היא כ״ונקבה אתיא זכר לא אתיא האיכא ל״שעיר נשיא דמייתי זכר והאיכא כ״אשם יחיד דזכר אתי נקבה לא אתי כי י״ קאמרי רבנן קרבן דשוי בין ביחיד בין בציבור ״אשם ביחיד איתיה בצבור ליתיה ואיבעית אימא מי קתני כל קרבנות יש בקרבנות קתני ומאי ניהו שלמים כ״ ואי בעי נקבה מייתי ואי בעי זכר מייתי כ״: קרבנות יחיד חייבין באחריותן [כו׳]: מנא ה״מ דת״ר ״דבר יום [ביומו] מלמד שכל היום כשר למוספין ביומו מלמד שאם עבר היום ולא הביאן אינו חייב באחריותן יכול לא יהא חייב באחריות נסכיהם י״ ואע״פ שקרב הזבח ת״ל״ז 2מנחתם ונסכיהם כ״ בלילה מנחתם ונסכיהם למחר ר״ל אמר מהכא י״ 3מלבד שבתות ה׳ וצריכא דאי כתב רחמנא י״ מלבד שבתות ה׳ הוה אמינא ביום אין ובלילה לא אמר קרא ומנחתם ונסכיהם ואי כתב רחמנא מנחתם ונסכיהם ולא כתב מלבד שבתות ה׳ הוה אמינא בלילה אין ביממא לא ומאי שנא י״ משום כ״ דבקדשים לילה הולך אחר היום צריכי ונסכים מי קרבי בלילה כ״ ״והתנן״ אין לי אלא דברים שדרכן ליקרב בלילה כגון אברים ופדרים כ״ שמקריבין מבוא השמש ומתעכלין והולכין כל הלילה כולו דברים שדרכן ליקרב ביום ״כגון הקומץ הלבונה ומנחת נסכים י״ שמעלן מבוא השמש שלקח דעתך והאמרת דברים שדרכן ליקרב ביום נינהו אלא עם בא השמש י״ שמתעכלין והולכין כל הלילה מנין תלמוד לומר ״זאת תורת העולה ריבה קתני מיהא י״ נסכים ביום אמר רמי בר חמא לא קשיא כאן ליקדש כ״ כאן ליקרב אמר ליה רבא אי מיקדש קדשי קרובי כ״ מיקרבי והא״ תניא זה הכלל כל הקרב כ״ ביום אין קדוש אלא ביום וכל הקרב בלילה קדוש בלילה בין ביום בין בלילה קדוש בין ביום בין בלילה אלא אמר רב יוסף סמי מנחת נסכים מהא מתניתא כי סליק רב דימי אשכחיה לרב ירמיה דיתיב וקאמר משמיה דרבי יהושע בן לוי ״מנין לנסכים הבאים עם הזבח שאין קריבין אלא ביום ת״ל ״ולנסכיכם ולשלמיכם מה שלמים ביום אף נסכים ביום אמר אי״[א] כ״[ב] אשכחיה (״) כ״ד דכתיב איגרתא שלחי ליה לרב יוסף ולא

וכל הקרב בלילה. פרש״י ק״ שילהי שמי הלחם (מנחות דף ק.) כגון שמן למנורה ולא נראה דמה קדושה שייכי ביה ר״הא לית ביה קדושת כלי מ״מ] לכך נראה לומר דלא מציגו קרב בלילה אלא מנחת נסכים ומשו״ה ניחא דלא משני הכא דילמא אינו קדוש ״)דיקדש אבל קדוש ליפסל דהכי מסיק התם שילהי פ׳ שתי הלחם (נז״ש) דסמיך אהא דמני וכל הקרב בלילה דלא מצינו קרב בלילה אלא מנחת נסכים בלבד וה״ה דמצי למיפרך מינה הכא בהדיא מדקתני וכל הקרב בלילה ולא מצינו דכר זה אלא מנחת נסכים בלבד אלא דמהדר לפרוכי אף לפי מה דס״ל מעיקרא התם כפ׳ שתי הלחם:

יש בקרבנות הציבור ויש בקרבנות הציבור שאין בקרבנות היחיד. ״עושין תמורה ואין קרבנות הציבור עושין תמורה קרבנות היחיד נוהגות ב״בין בזכרים בין בנקבות וקרבנות הציבור אין נוהגין אלא בזכרים ג״קרבנות היחיד חייבין באחריותן ובאחריות נסכיהם וקרבנות הציבור אין חייבין באחריותן ולא באחריות נסכיהן אבל חייבין באחריות נסכיהן משקרב הזבח יש בקרבנות הציבור מה שאין בקרבנות הציבור ד״דוחין את השבת ואת הטומאה וקרבנות יחיד אינן דוחות לא את השבת ולא את הטומאה ה״א״ר מאיר ו״הלא חביבי כ״ג ופר של יוה״כ קרבנות היחיד הן ודוחין את השבת ואת הטומאה ז״אלא שזמנו קבוע: **גמ׳** קרבן יחיד עושה תמורה כו׳: וכללא הוא והרי עופות ח״דקרבן יחיד ט״ ואין עושה תמורה כי קתני בבהמה קתני והרי ולד דקרבן יחיד הוא ואין עושה תמורה הא מני י״רבי יהודה היא דאמר הולד עושה תמורה והרי תמורה עצמה דקרבן יחיד היא י״ואין תמורה עושה תמורה כי קתני בעיקר זיבחא קתני השתא דאתית להכי אפילו תימא רבנן י״ בעיקר זיבחא קתני: קרבנות היחיד נוהגות בין בזכרים בין בנקבות: וכללא הוא והרי עולה דקרבן יחיד כ״ וזכר אתיא י״נקבה לא אתיא האיכא עולת העוף כ״ דתניא ״תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות י״ והרי חטאת דקרבן יחיד היא כ״ונקבה אתיא זכר לא אתיא האיכא ל״שעיר נשיא דמייתי זכר והאיכא כ״אשם יחיד דזכר אתי נקבה לא אתי כי י״ קאמרי רבנן קרבן דשוי בין ביחיד בין בציבור ״אשם ביחיד איתיה בצבור ליתיה ואיבעית אימא מי קתני כל קרבנות יש בקרבנות קתני ומאי ניהו שלמים כ״ ואי בעי נקבה מייתי ואי בעי זכר מייתי כ״: קרבנות יחיד חייבין באחריותן [כו׳]: מנא ה״מ דת״ר ״דבר יום [ביומו] מלמד שכל היום כשר למוספין ביומו מלמד שאם עבר היום ולא הביאן אינו חייב באחריותן יכול לא יהא חייב באחריות נסכיהם י״ ואע״פ שקרב הזבח ת״ל״ז 2מנחתם ונסכיהם כ״ בלילה מנחתם ונסכיהם למחר ר״ל אמר מהכא י״ 3מלבד שבתות ה׳ וצריכא דאי כתב רחמנא י״ מלבד שבתות ה׳ הוה אמינא ביום אין ובלילה לא אמר קרא ומנחתם ונסכיהם ואי כתב רחמנא מנחתם ונסכיהם ולא כתב מלבד שבתות ה׳ הוה אמינא בלילה אין ביממא לא ומאי שנא י״ משום כ״ דבקדשים לילה הולך אחר היום צריכי ונסכים מי קרבי בלילה כ״ ״והתנן״ אין לי אלא דברים שדרכן ליקרב בלילה כגון אברים ופדרים כ״ שמקריבין מבוא השמש ומתעכלין והולכין כל הלילה כולו דברים שדרכן ליקרב ביום ״כגון הקומץ הלבונה ומנחת נסכים י״ שמעלן מבוא השמש שלקח דעתך והאמרת דברים שדרכן ליקרב ביום נינהו אלא עם בא השמש י״ שמתעכלין והולכין כל הלילה מנין תלמוד לומר ״זאת תורת העולה ריבה קתני מיהא י״ נסכים ביום אמר רמי בר חמא לא קשיא כאן ליקדש כ״ כאן ליקרב אמר ליה רבא אי מיקדש קדשי קרובי כ״ מיקרבי והא״ תניא זה הכלל כל הקרב כ״ ביום אין קדוש אלא ביום וכל הקרב בלילה קדוש בלילה בין ביום בין בלילה קדוש בין ביום בין בלילה אלא אמר רב יוסף סמי מנחת נסכים מהא מתניתא כי סליק רב דימי אשכחיה לרב ירמיה דיתיב וקאמר משמיה דרבי יהושע בן לוי ״מנין לנסכים הבאים עם הזבח שאין קריבין אלא ביום ת״ל ״ולנסכיכם ולשלמיכם מה שלמים ביום אף נסכים ביום אמר אי״[א] כ״[ב] אשכחיה (״) כ״ד דכתיב איגרתא שלחי ליה לרב יוסף ולא

וכל הקרב בלילה. פרש״י ק״ שילהי שמי הלחם (מנחות דף ק.) כגון שמן למנורה ולא נראה דמה קדושה שייכי ביה ר״הא לית ביה קדושת כלי מ״מ] לכך נראה לומר דלא מציגו קרב בלילה אלא מנחת נסכים ומשו״ה ניחא דלא משני הכא דילמא אינו קדוש ״)דיקדש אבל קדוש ליפסל דהכי מסיק התם שילהי פ׳ שתי הלחם (נז״ש) דסמיך אהא דמני וכל הקרב בלילה דלא מצינו קרב בלילה אלא מנחת נסכים בלבד וה״ה דמצי למיפרך מינה הכא בהדיא מדקתני וכל הקרב בלילה ולא מצינו דכר זה אלא מנחת נסכים בלבד אלא דמהדר לפרוכי אף לפי מה דס״ל מעיקרא התם כפ׳ שתי הלחם:

מסורת הש״ס

א) יומא נ., ב) [נעיל י׳: ל., יב.], ג) מנחות ו. כה. [תולין כג. זבחים קטו. קדושין כד:], ד) זבחים ח. פד. מנחות מד: נב. תענית כ:, ה) [תולין פג.], ו) ל״ל והתניא, ז) [מנחות כו: ע״ש], ח) יומא כט: מנחות ק., ט) מאכמיה אינשי הוה כתיב ל״ק, י) [במדבר מח. כטן], כ) [ויקרא ו], ל) [ויקרא ה. יד. יט. במדבר ו], מ) גי׳ ל״ק ואין שלמים נלמוד אלא בנכסי סי׳, נ) [שם כנ.], ס) ודלשינן סמוכים ל״ק, ע) [ל״ל ימים], פ) [המערכה זקא מקטירין על המערכה והן מתעכלין מאליהן ס״ד ומה״ש ופרך מבוא השמש ס״ד הא אמרת דכרים שדרכן ליקרב ביום אלא קרבן בלילה כלל כו׳ מבוא השמש אל״ש היא הפולה מאי מעמט הס״ד ומה״ל עם בא כ״ל ל״ק), צ) עי׳ רש״ק, ק) [ולפנינו בגרש״י דמנחות איתא כגון מנחת נסכים וכ״כ תוספות שם כשם רש״י ע״ש וכן ביומא כנ ע״א איתא בגרש״י כל הקרב בלילה כגון מנחת נסכים דאמר מר מנחתם ונסכיכם דאמר מר בלילה ע״ל [אבל בכסמ״ק מנחות שם על פיכש״י איתא שמן למנורה]), ר) עי׳ ל״ק, ש) לקרב ל״ק.

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ לו׳ מאמיה כתיב כל״ל ותוס ד׳ נמחק: (ב) רש״י ד״ה מנחתם וכו׳ קא מייתי הס״ד: (ג) ד״ה מלבד וכו׳ תמוכים דרשינן דכר יום ביומו קרב: (ד) ד״ה מקום וכו׳ יקרב הנסכים דהוי: (ה) ד״ה דברים וכו׳ דלמיתרנו הכא ס״ד ואחר כך מ״ה ביום ניתנו כו׳ אלא עם בא השמש קודם שקיעה פריך מבוא השמש ס״ד והאמרת דרכו ליקרב ביום ניתנו ודבר שדרכו ליקרב בלילה הוא דליף מהאי קרא שמקריבין מבוא השמש וכו׳ מאי ממעט הס״ד ואח״כ מ״ה ליקדש:

הגהות הגר״א

[א] גמ׳ מאמיה דכתיב איגרתא. גרס״י מאמיה אינשי כתיב איגרתא. ולפי קושיית גמ׳ לקמן משמע שהגרסא היא מאמיה איגרתא כתיב כו׳: [ב] רש״י ד״ה דברים. דאל״כ כו׳. כי׳ לפס לומר דגם דברים ופדרים דזקא מנחתן ביום ת״כ ל״ל היא העולה נפ״ט דזבחים (פ״ד ח) למעטי שנאמרה בלילה הא בלילה אינן לאוכלן:

רבינו גרשום

[והרי וולד קרבן יחיד ואין עושה תמורה. כדאמר בפרקין דלעיל והיה הוא ולא ולד: הא מני מתניתין דקתני דקרבנות יחיד עושין תמורה דאפי׳ ולד קרבן יחיד ר׳ יהודה היא: והא תמורה דקרבן יחיד ואין עושה תמורה אחרת. כדאמר לעיל ולא תמורת תמורתו כי קתני דקרבנות יחיד עושין תמורה בעיקר זיבחא נופיה קתני ולא בתמורה ולא בולד: והשתא דאתית להכי אפי׳ תימא מתניתין דבבן היא. דקשיא והרי ולד דקרבן יחיד ואין עושה תמורה אחרת. דקתני דקרבנות יחיד עושין תמורה בעיקר זיבחא בעיקר דיבחא קתני דקתני בהמה ולד דקרבן יחיד הוא: הא איכא עולת העוף. דעשיר בעיקר דיבחא דיחיד דזכר הוא והאי נמי יחיד זכר אתי ולא נקבה: מנהני מילי. דקרבן צבור אין חייבין באחריותן: דת״ר אלה מועדי ה׳ מקראי קדש להקריב אשה לה׳ עולה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו. [דבר יום] מלמד שכל היום כשר לפוספין דהינו עולה (הינו מוספין): ביומו. מלמד שאם עבר (היום ולא הביאן אין חייב באחריותן) דביומו [משמע דוקא ביומו] (כתב כלומר) הא אם עבר יומו בטל קרבנו [ואינו חייב באחריותן]: יכול אין חייב באחריותן. אף משקרב הזבח ת״ל בפרשת פנחס ומנחתם ונסכיהם ריבה דאפי׳ בלילה ואפי׳ למחר משום דחייב באחריותן] ריש לקיש אמר [מהכא] (מה בא) דחייב באחריות [משקרב הזבח] מדסמוך ליה מלבד שבתות ה׳ דמשמע דאי הוי י״ם אחר השבת [ולא הקריבו נסכי המוספין של שבת בשבת מביאין עכשו בי״ש דכתיב בה ונסכים דבר יום ביומו מלבד שבתות ה׳ כלומר דשל י״ש הוי של אחמול של שבת היינו מלבד שבתות ה׳ אלמא ונסכיהם אף למחר: וכי תימא מ״ש. בלילה (באין) [הוא] דקרבי ולא לאחר משום) דבקדשים לילה הולך אחר היום דכתיב ומיום השמיני והלאה יהיה (ולכל שמיני) אסור לשוחטו דאותו לילה משליכין אחר שבעת ימים ל) בסרוסר זמן דבקדשים לילה הולך אחר היום [להכי הדר כתב מלבד שבתות ה׳ גבי ביומו למימרא דלמחר אייתי נסכים דאחמול דביו״ש מקרב נסכים של שבת. סבוא השמש משהשקע החמה]: עד בא השמש. היינו סמוך קודי שתשקע החמה: [זאת תורת העולה ריבה. כל העולין: כאן ליקדש כאן ליקרב ליקרב מקרישין נסכים אפי׳ בלילה אבל מיקרב אין מקריבין אלא ביום. אמר רבא ואי מקדש קדשי בלילה ״רבי נמי

ל) ל״ל ועדיין הוי מתאסר זמן.

בכלי כו׳ לחולין אפי׳ ע״י פרוינס אבל: פא) סמי מנחת נסכים: פב) אשכחיה אינשי כתיב כו׳: פג) אדם הייתי כותב כו׳ הס״ד ומה״ר שלחי הייתי כותב כו׳ הס״ד ומה״ר שלחי הייתי שולח לרב יוסף לבבל: פד) כלי דלא שייך קדושת כלי אלא בקדשי מזבח ומנו לא קרי בכל התלמוד קרב אלא בקרבנות לכך:

עין משפט נר מצוה

א א מיי׳ פ״ט מהלכי תמורה הל׳ ב יב:
ב ב מיי׳ פ״ח מהלכי מעה״ק הלכה טו:
ג ג מיי׳ שם הלכה ז:
ד ד מיי׳ פ״ד מהלכות ביאת מקדש הל׳ י:
ה ה מיי׳ פ״ג מהלכות תמידין ומוספים הל׳ יח:
ו ו מיי׳ פ״ד מהל׳ ביאת מקדש הלכה ובן ז:
ז ז מיי׳ פ״ח מהלכות תמורה הלכה יא:
ח ח מיי׳ שם הל׳ טו:
ט ט מיי׳ פ״ח מהלכות מעה״ק הלכה ח:
י י מיי׳ פ״ג מהלכות ליבור מזבח הל׳ ח:
יא כ ל מיי׳ פ״ח מהל׳ מעה״ק הלכה טו:
יב מ מיי׳ שם הלכה י:
יג נ מיי׳ שם הלכה ד:
יד ס מיי׳ פ״ד שם הלכה ג:
טו ע מיי׳ שם הלכה ד:
טז פ מיי׳ שם הל׳ ה:

תורה אור השלם

1. אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה לַיְיָ עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ:
ויקרא כג לז
2. וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לְפָרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטוֹ: במדבר כט יח
3. מִלְּבַד שַׁבְּתֹת יְיָ וּמִלְּבַד מַתְּנוֹתֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל נִדְרֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל נִדְבוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיְיָ: ויקרא כג לח
4. עַז אֵת אַהֲרֹן וְאֵת בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעֹלָה הִוא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָהּ עַל הַמּוֹקֵד כָּל הַלַּיְלָה עַד הַבֹּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ: ויקרא ו ב
5. אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיְיָ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם: במדבר כט לט

מוסף רש״י

הגבא בנשמר הנודם

שיטה מקובצת

א) בקרבנות היחיד מה שאין בקרבנות הצבור ויש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד: ב) בקרבנות היחיד שקרבנות הצבור כו׳ וקרבנות היחיד אינן דוחין לא: ג) יחיד הן ואין: ד) רבנן כי קתני בעיקר: ה) יחיד הוא וזכר אתיא ונקבה לא אתיא. כדי הא איכא עולת העוף גלין תימה הא לעיל משני כי קתני בבהמה וכי תימא דהדר ביה מההיא שינויא א״כ הוי ליה למימר בולהו עיקר זיבחא תני דעוד דעוף נמי עיקר זיבחא הוא י״ל דבתמורה כיון דכתיב בה בהמה שייך שפיר למיתני קרבן יחיד עושה תמורה בבהמה אבל הכא שייך למיתני שפיר בזכרים ובנקבות כיון דאיכא בעולת העוף: ו) עי׳ בתשמורי בסוף המסכת: ז) כי קאמרינן קרבן: ח) שלמים דאיכא אות ו׳ נמחק: ט) זכר מייתי. זאי בעי נקבה מייתי לאפוקי ובחי שלמי צבור דזכרים (נינהו) הוא דאתא (ואי בעי נקבה מייתי) וה״ה לעולת בכי תמורה ה״מ לשנויי הכי: י) אע״פ שקרב אות ו׳ נמחק: יא) ונסכיהם מנחתם ונסכיהם בלילה מנחתם: יב) יג) עי׳ בתשמורות בסוף המסכת: יד) משום דבקדשים לילה הולך אחר היום ונראה למורי דהוי מצי לשנויי דהוי מקומנן ליה ביום אבל בלילה לא דהא יום מסחבר טפי מדקאמר דאי ליקא אלא מלבד שבתי ה׳ הו״א ביממא אין בלילה לא: טו) בלילה דהתניא

אין: פז) ופדרים שמעלין ומקטירין מבוא: יז) נסכים שמעלין ומקטירין מבוא: יח) השמש ומתעכלין והולכין כל הלילה כולו מנין: יט) מיהא מנחת נסכים: כ) עי׳ בתשמורות בסוף המסכת: כא) קרובי נמי מיקרבי דתניא זה: כב) דקרב. ס״א כי כיום ובין בלילה קדוש כו׳ תני׳ בפרק שתי הלחם בסופו: כג) אשכחיה אינש: כד) כתיב איגרתא אות ד׳ נמחק. ס״א כתבי איגרתא לרב יוסף דלא כו׳: כה) צבור אין עושין תמורה כדמפרש לעיל בזכרים ותיבת כולם נמחק: כו) כגון עולת יולדת ויקרבנות: כז) בשילהי החכלת פפיק ליה שרוחה שבת וטומאה דכתמיד כתיב בתמידו ואמרינן בסמוכו ואפילו בשבת ואפי׳ בטומאה: כח) פר של יום: כט) בקביעות הזמן אותן: ל) להביא מביא בין: לא) ה׳ אשר הקראו אותם מקראי קדש להקריב ותיבת דגי נמחק: לב) שמקריבין בפרוד: לג) וכלבד שיקדימו מוספין כו׳ דאמר מר עליה: לד) ונסכיהם בפרשת פנחס כתיב בכולהו מנחתם ונסכיהם לפרים ודגי לומר לך מנחתם ונסכיהם אפילו: לה) הא דמשמע דדרשינן: לו) אחר השבת הוא: לז) היום בלילו אות ת׳ ותיבת הבא נמחק: לח) תיבת הוה נמחק: לט) יקרב דאמרי הנסכים הוי מיום כו׳ לא קס״ל הסיר: מ) המעכלין והולכין כל: מא) המערכה דקודם שקיעת החמה היה מעלן בראשו של מזבח ומשם הלילה ולאחר שקיעת החמה יסדרם על המערכה ומתעכלין והולכין כל הלילה הס״ד: מב) תיבות הבא בלילה נמחק: מג) השמש וקא פריך מבוא השמש והאמרת דרכו ליקרב ביום אלא עם השמש קודם שקיעת החמה ומקטירו על המערכה כו׳ מאליהן כל הלילה הוא״ר תורת העולה ריבה כל העולין להביא מתעכלין כל הלילה לא הקטיר להכי לא רבינהו שיהא נקטרים כל הלילה הא״כ היא העולה כו׳: מד) בלילה שאם ניתנו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com